

ΤΟ ΚΟΛΔΑΡΟ

[“Ωρα 9η πρωινή. Ἡ κυρία εὐρίσκειται εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἀναγι-
νώσκουσα τὴν « Ἀκρόπολιν », τὴν ὁποίαν τρυπᾷ συνεχῶς μὲ
τὸν ὄνυχα τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς δεξιᾶς χειρὸς της. Ὑψώ-
νει διαρκῶς τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ἀπέναντί της θύραν τοῦ δω-
ματίου τοῦ συζύγου της. Ἐξω βρέχει· ἡ ὑπηρετρία σερβίρει
τὸ γάλα τῆς κυρίας καὶ κατόπιν ἀνάπτει τὴν σόμπαν.]

Η ΚΥΡΙΑ, (πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν). Ἀκόμη δὲν ἀνάψε αὐτὴ ἡ σόμ-
πα, Κατίνα; (Ἐν στενοχωρίᾳ). Οὐφ!

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Εἶνε βρεμμένο τὸ δαδί, κυρία.

Η ΚΥΡΙΑ.—Φύσηξε, λοιπόν, μὲ τὸ φουσερό ν’ ἀνάψῃ. (Τεῖνει νὰ
πιᾶσῃ τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ γάλα της καὶ τὸ ἀπώθει μὲ ἀηδίαν). Οὐφ! . .
Τί ἄνοστο γάλα ποῦ μᾶς ἔφερε ὁ γαλατᾶς σήμερα.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Ἐχει χαλάσει τὸ φουσερό, κυρία.

Η ΚΥΡΙΑ (νευρικῶς).—Καὶ ποιὸς τὸ χάλασε, λοιπόν;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, (μὲ βαρυτονίζοντα τόνον).—“Ὅχι ἐγὼ βέβαια· χθὲς
τὸ βράδου, ποῦ ἔπαιζε μὲ τὸν μπεμπέ. . .

Η ΚΥΡΙΑ. (σχεδὸν ἀναπηδῶσα ἐπὶ τοῦ καθίσματός της).—“Α, ὁ κύ-
ριος! . . . (Μετὰ σιγὴν δευτερολέπτου.) Δὲν μοῦ λές, Κατίνα, τί ὥρα
ἦλθε ἀπόψε ὁ κύριός σου;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, (στρέφουσα πρὸς τὴν κυρίαν τὴν κεφαλὴν της μὲ τὰ
ἀκτένιστα σγουρὰ μαλλιά).—“Α! θὰ ἦταν πολὺ ἀργά, ποῦ ἐγύρισε
τὴν νύκτα ὁ κύριος. Περασμένα τὰ μεσάνυχτα.

Η ΚΥΡΙΑ, (κινουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα, ὃν ἔχει θέσῃ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ.)
—Περασμένα μεσάνυχτα! . . . Βέβαια! . . . Βέβαια! . . . (Μὲ φουσκω-
μένον τὸ πρόσωπον, μὲ παλλομένας τὰς ροδιὰς πτέρυγας τῶν μικρῶν ρω-
θίωνων της.) Περασμένα μεσάνυχτα! (Καθ’ ἑαυτήν.) Σιγούρο, ἀπόψε
κάπου θὰ ξενοκοιμήθηκε. (Ἐγειρομένη καὶ βηματίζουσα ἐντὸς τῆς αἰ-
θούσης.) Οὐφ! . . . (Καθ’ ἑαυτὴν πάντοτε.) Γλέντι θὰ μοῦ εἶχε ἀπόψε.
Καὶ μένα μὲ χοροῖδεψε τὸ βράδου. Μοῦ εἶπε: βγαίνω μετὰ τὸ φα-
γητὸν γιατί ἔχομε συνέλευσιν εἰς τὴν Στοάν. Τὸν ἀσυνείδητον!

Αὐτὸς μὲ παιζει εἰς τὰ δάκτυλα... Ἄκουτε, εἰς τὴν Στοὰν ἔως τὸ πρωῒ!... Ἄ! ἐνόμισε πῶς ἔχει νὰ κάμῃ μὲ καμμιὰ κουτή. (Δακρύουσα.) Θεέ μου, ποῖός ξέρεῖ ποῦ νὰ γλεντοῦσε ὁ ἀσυνείδητος, ὁ... (τρίζουσα τὰ δόντια της) ὁ γεροταρνανᾶς!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (ἀνοίγων τὴν ἀπέναντι θύραν καὶ εἰσερχόμενος ἀτμηλήτως ἐνδεδυμένως, μόλις ἀφυπνισθεὶς, μὲ μορφὴν ὠχρὰν)—Καλὴ ἡμέρα, Πόπη. Βρέχει σήμερα βλέπω (σηκῶνων τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου καὶ βλέπων διὰ τῶν ὑάλων ἔξω.) Δυνατὴ μπόρα, βλέπω.

Η ΚΥΡΙΑ, (μὲ ξηρὸν τόνον.)—Μάλιστα, βρέχει. Γιατί, λυπᾶσαι, ποῦ δὲν θὰ κάμῃς ἴσως κανένα εὐτυχῆ περιπάτον σήμερα. (Πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν)—Κατίνα, πήγαινε νὰ δῆς ζύπνησε ὁ Μιμῆκος.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ, (φεύγουσα, εἰς χαμηλὸν τόνον.)—Μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἔξω μπόρα θάχουμε ἐδῶ μέσα.

Η ΚΥΡΙΑ, (πλησιάζουσα πρὸς τὴν σόμπαν καὶ ἡμιστρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὸν κύριον.)—Πῶ πῶ κιτρινάδα, ποῦ τὴν ἔχει. Γιὰ δέστε μάτια! Κομμένα δύο δάκτυλα!... Ἄμ' τὰ ξενύχτια καὶ τὰ γλέντια αὐτὰ κάνουν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (πλησιάζων αὐτὴν καὶ κύπτων νὰ τὴν φιλήσῃ εἰς τὴν κόμην.)—Τί ἔπαθες σήμερα, Ποπίτσα...

Η ΚΥΡΙΑ, (ὀπισθοχωροῦσα ἀποτόμως, ἀνατρέπουσα ὀπισθεν τὴν κεφαλὴν, προτεινούσα τὸ στῆθος καὶ ὑψοῦσα ἐπιτακτικῶς τὴν δεξιάν.)—Νὰ χαθῆς!... Μὴ μὲ πλησιάζῃς!... Νὰ πᾶς νὰ βρῆς ἄλλες! Ἐκεῖνες ποῦ γλεντοῦσες ἀπόψε, ἀσύδοτε, μπουρντάρη!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (συμπύσσωσεν τὰς χεῖρας καὶ ὑψῶν τοὺς ὤμους.)—Δὲν θᾶσαι καλά, Πόπη, σὲ βεβαιῶ. Τί ἔχεις; (Κάμνει ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.)

Η ΚΥΡΙΑ, (ἐν τῇ αὐτῇ στάσει, ἀσθμαίνουσα.)—Μὴ μ' ἐγγίζῃς, δὲν σὲ θέλω. Δὲν μ' ἀγαπᾶς! Μὲ προδίδεις!... Δὲν εἶσαι οἰκογειάρχης ἄνθρωπος ἐσὺ, εἶσαι κακοῦργος!... Ἄ! μαμᾶ μου! θὰ μὲ πεθάνῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! (Κύπτουσα καὶ βυθίζουσα τὴν μικρὰν κεφαλὴν της μέσα εἰς τὰς δύο παλάμας της.) Δυστυχῆς ποῦ εἶμαι, δυστυχῆς ποῦ εἶμαι!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (διευθυνόμενος πρὸς αὐτήν.)—Μήπως ἔχεις πάθῃ καμμιάν νευρικήν ταραχήν, κορίτσι μου; Τί τρέχει;

Η ΚΥΡΙΑ, (ὀπισθοχωροῦσα πάντοτε.)—Πίσω, σοῦ εἶπα!... Δὲν θέλω! Πίσω!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (θέλων νὰ τὴν πλησιάσῃ.)—Μὰ τί τρέχει; Μήπως σοῦ ἔβαλε κανεὶς τίποτε διαβολάς;

Η ΚΥΡΙΑ, (περιφερομένη περὶ τὴν τράπεζαν τῆς αἰθούσας.)—Μὴν ἔρχεσαι κοντά μου, σοῦ εἶπα. (Τύπτουσα τὰ τακουνάκια της ἐπὶ τοῦ ἐγχωρίου τάπητος.)—Ἄ! Θεέ μου! θὰ μὲ κάμῃ χειρότερα!...

Φύγε, φύγε, σοῦ εἶπα! Φύγε, καταραμένε, γέρο ξαναμωραμένε. (Ὁλολύζουσα καὶ ἀνατινάσσουσα τὴν κόμην κατὰ τὸν χαριέστερον τρόπον.)
 Ἄκοῦτε, νὰ μὲ προδίδη! Ἐμένα, ποῦ τὸν λατρεύω! Ποῦ δὲν
 κάνω βῆμα ἔξω, χωρὶς νὰ τοῦ πῶ, ποῦ θὰ πάω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (κάτωχος, φελλίζων ἐν ἀπορίᾳ). — Μὰ κάτι θὰ ἔπα-
 θες σήμερα ἐξ ἅπαντος, Πόπη.

Η ΚΥΡΙΑ. — Σιωπή! σιωπή! Θέλεις νὰ δικαιολογηθῆς κι' ὅλας...
 Ἄ! δυστυχία μου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (τρέχων τότε ὀπισθὲν της.) — Μὰ, ἔλα, λοιπόν, πές.
 (Τῆς ἀρπάζει καὶ τὰς δύο χεῖρας, προσπαθῶν νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὴν ἀγκά-
 λην του.) — Τί τρέχει; Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἐξηγηθῆς.

Η ΚΥΡΙΑ. (ἐκφεύγουσα μὲ ὀρμὴν τῶν χειρῶν του.) — Δὲν σὲ θέλω
 σοῦ εἶπα. Σὲ σιγάθηκα. Δὲν σὲ θέλω. Πῶ πῶ! βρωμᾶς κρασί,
 σιγάρα, γυναῖκα! Μὲ ποιὲς πρόστυχες ἦσουν ἀπόψε! ὦχ!
 Θεέ μου! (Τρέχει μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του.) Γιὰ δὲς τε, χάλια,
 ἐδῶ μέσα! Πῶ πῶ! (Ἐπιθεωροῦσα τὰ ρούχα του.) Γιὰ δὲς τε ρούχα
 καὶ κακό. Τί χνουδι, τί σκόνη εἶνε αὐτὴ ποῦ ἔχουν ἐπάνω;...
 ὦχ! Θεέ μου, μὲ τὰ ρούχά του θὰ κοιμήθηκε κάπου. (Μὲ ἄγριον
 τόνον προτείνουσα τὰς χεῖρας της μὲ ἀνοικτοὺς δακτύλους.) Λέγε, ποῦ
 κοιμήθηκες ἀπόψε, ποῦ; Μὲ ποιὰ; Λέγε μὲ ποιὰ ἦσουν;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σταυροκοπούμενος). — Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγία!
 Ἐγὼ ἐκοιμήθηκα ἔξω; Σοῦ εἶπα ἐγὼ πῶς δὲν εἶσαι καλά; κάτι
 θὰ ἔχῃς πάθῃ! Δὲν σοῦ εἶπα ἀπὸ τὸ βράδυ πῶς θὰ ἐπήγαίνα
 στὴ Στοά;

Η ΚΥΡΙΑ. (ἀρρίζουσα). — Στὴ Στοά, Μασσόνε! Ψεῦτη!

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (σοβαρευόμενος). — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Πόπη, ὅλα κι'
 ὅλα, ἀλλά...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ὅριστε, τότε μᾶς κάνει καὶ τὸ θυμωμένο ὁ γέρο
 ταρνανᾶς, ὁ γερομωραμένος! Ἄκοῦτε, νὰ ἔχῃ ἐξ ἐτῶν παιδιὶ καὶ
 νὰ φεύγῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ σπίτι του, νὰ ξενυκτᾶ ἔξω!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ψέμματα λές. Ναι, ψέμματα. Δὲν ἐκοιμήθηκα
 ἔξω. Ἐγὼ ἦρθα στῆς δυὸ τῆ νύκτα.

Η ΚΥΡΙΑ, (περιφερομένη μανιωδῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου). — Στῆς δυὸ
 τὴν νύκτα. Καὶ ἔχεις τὸ θράτος νὰ τὸ ὁμολογῆς, ἀσυνειδήτε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀφοῦ ἐτελείωσε ἡ συνέλευσις στὴ μία.

Η ΚΥΡΙΑ (ταχέως). — Καὶ ποῦ ἦσουν ὡς τῆς δυὸ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ποῦ ἦμουνα; Ἐμπῆκα μὲ δυὸ φίλους στὴ μπίρα
 νὰ φᾶμε ἓνα σάντουιτς καὶ νὰ πάρουμε καὶ μιά μπίρα.

Η ΚΥΡΙΑ. (τύπτουσα τὰς χεῖράς της ἀπληγισμένως.) Ἄκοῦτε, πῆγε
 στὴ μπίρα! Παντρεμένος ἄνθρωπος στὴ μπίρα στῆς δυὸ ἀπὸ τὰ
 μεσάνυχτα! Δυστυχία μου! Δυστυχία μου! (Βλέπουσα εἰς μίαν

γωνίαν πεταμένο ένα κολλάρο.) Αυτό έχει τί θέλει πάλι ; (Κύπτουσα και ανεγείρουσα αυτό.) Μαμάκα μου! ('Αρχίζει να θρηνηῖ μεγαλοφώνως.) Πῶ πῶ, χάλια τὸ κολλάρο του ! (Πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς φέρουσα τὸ κολλάρο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.) Τί θέλει καὶ εἶνε ἔτσι αὐτὸ τὸ κολλάρο ; Γιατί εἶνε ἔτσι τσαλακωμένο, κατατσακισμένο ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ ; (Κατέρυθρος.) Λέγε, γλήγορα, ποῦ ἦσουν κι' ἔκαμες τὸ κολλάρο σου σὲ τέτοια χάλια, λέγε, γλήγορα! λέγε, φωνηά, ἀπιστε, λέγε !

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (βλέπων ἔκπληκτος τὸ εἰς κακὴν κατάστασιν εὑρισκόμενον κολλάρο.)—Ἐἔρω κ' ἐγὼ τί θέλει ἐκεῖ αὐτὸ τὸ κολλάρο.

Η ΚΥΡΙΑ, (τύπτουσα καὶ τοὺς δύο πόδας τῆς ἐπανειλημμένως ἐπὶ τοῦ πατώματος.)—Δέστε, ἀναίθεια !... Θεέ μου, κάνει τὸν ἀνήξερο... Λέγε, γλήγορα, σοῦ εἶπα γιατί εἶνε ἔτσι τὸ κολλάρο σου ;... ('Ανακινουῖσα ὡς δαιμονισμένη τὴν κεφαλὴν.) Τώρα τὰ κατάλαβα."Α ! μοῦ ἦσουν στὸ «Βαριετὲ» τὴν νύχτα... Μοῦ ἐχόρευες μὲ καμμιὰ ἀπὸ τῆς φιλενάδες σου, καταραμένη."Ετσι, ἔ ; Καὶ μοῦ τὸ κρύβεις τόση ὥρα ! "Α ! δὲν εἶνε ζωὴ αὐτὴ ! "Α ! αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν ὑποφέρεται ! Νὰ μ' ἀφίνης ἐμένα μόνη καὶ νὰ τρέχῃς μὲ τῆς βροῶμες στὸ «Βαριετὲ» ! Θὰ πάρω τὰ μάτια μου καὶ θὰ φύγω ! Θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω, δυστυχία μου !

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (προσπαθῶν νὰ τὴν καθησυχάσῃ.) —"Ἐλα στὰ λογικά σου καυμένη. Σύχασε, θὰ πάθῃς τίποτε. Σοῦ ὀρκίζομαι στὴ ζωὴ μας, πῶς δὲν εἶνε τίποτε ἀλήθεια ἀφ' ὅτα φαντάζεσαι.

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ἐπίορκε ! 'Ἐπίορκε ! Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτε. Μὴ μοῦ λὲς ψέμματα. Μὴ βάζῃς ψεύτικους ὀρκους."Ἐχω ἀσφαλῆ τεκμήρια εἰς τὰς χειρὰς μου... "Ἐλα, πὲς μου τὰ ὅλα, ὅλα. Ποῦ ἦσουν ; Τί θέλει καὶ εἶνε ἔτσι αὐτὸ τὸ κολλάρο ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν ξέρω, σοῦ εἶπα. Στὰ μάτια σου, σοῦ λέγω, δὲν ξέρω !

Η ΚΥΡΙΑ.—'Αθεόφοβε, βάζεις ὄρκο τὰ μάτια μου ! 'Αμ' ἐσὺ τὸ ξέρω ἐγὼ, γλήγορα θέλεις νὰ μὲ ξεκάνῃς ἐμένα... Λέγε ποιὸς τὸ ἔκανε ἔτσι αὐτὸ τὸ κολλάρο ; Βέβαια ἐγὼ δὲν τὸ ἔκαμα ἔτσι. Λέγε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Οὐφ ! σοῦ εἶπα, δὲν ξέρω, δὲν ξέρω. Θὰ μὲ κάμῃς ἐπὶ τέλους...

Η ΚΥΡΙΑ, (ἐπιμένουσα πάντοτε, ἐν ἀγανακτήσει.) — Λέγε, ποιὸς ἔκαμε ἔτσι τὸ κολλάρο σου, λέγε, μὴ θέλῃς νὰ μὲ στείλῃς μιὰ ὥρα γληγορότερα στὸν τάφο. κακοῦργε ! Λέγε !

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (ἀρχίζων νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονὴν του.)—Σοῦ εἶπα δὲν ξέρω, δὲν ξέρω !

Η ΚΥΡΙΑ.—Τίποτε ! Λέγε, γλήγορα, ποιός τὸ ἔκαμε ἔτσι τὸ κολλάρο ;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. (εἰσερχόμενος ἀθρόβως ἀπὸ τὴν παρακειμένην θύραν, τὴν ὁποίαν ἀνοίγει σιγᾶ, σιγᾶ ἢ ὑπέρτρια.)—Καλὴ ἡμέρα μαμάκα, καλὴ ἡμέρα μπαμπάκα.

Η ΚΥΡΙΑ, (ἐν ὀργῇ πάντοτε).—Λέγε, γιατί ἦλθε τὸ παιδί, λέγε, ποιός τὸ ἔκαμε ἔτσι αὐτὸ τὸ κολλάρο ; (Διευθυνομένη πρὸς τὸν μικρόν.) Καλὴ ἡμέρα, ἀγάπη μου.

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ, (μὴ τολμῶν νὰ πλησιάσῃ, μετὰ τὸν δάκτυλον βυθισμένον εἰς τὰ χεῖλη του, βλέπων δειλῶς πότε τὴν μητέρα, πότε τὸν πατέρα.) Ἐγὼ τὸ ἔδεσα τὸ κολλάρο τοῦ μπαμπᾶ χθὲς εἰς τὸ λαιμὸ τοῦ Ἄζωρ καὶ παίζαμε κάτω στὸν κήπο... Δὲν θὰ μεμάλωσῃς, καλὴ μαμάκα, ἔ ;

ΜΠΟΕΜ.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
εἰς τὰ χρόνια τὰ ἀρχαῖα
οἱ θεοί—νὰ τοὺς χαρῶ !—
τὴν περνοῦσανε ὠραῖα.

Ἄκρατῶν τοὺς κερανοῦς
ἀγαποῦνταν, ἀγαποῦσε,
κι' ὁ μεγάλος του ὁ νοῦς
ὄλο ἔρωτας ζητοῦσε.

Ἄδὲ Ἄρης ὁ φοικτὸς
(ὁ καθέννας τὸ κηρύττει)
ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς
τὴν γλυκεῖα τὴν Ἄφροδίτη.

Ἄολοι τότε μαγικά
εἰς τὸν Ἄολυμπον ἐζοῦσαν
καὶ φιλήματα γλυκά
εἰς τὸν Ἄρωτα σερνοῦσαν...

Τί θεοί—νὰ τοὺς χαρῶ !—
τὸν χαμό τους πῶς λυποῦμαι !
Ἄρχεσαι, μπρὲ Μαργαρώ,
τοὺς θεοὺς νὰ μιμηθοῦμε ;

ΑΛ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ